

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 673

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 21 septembrie 2011

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 819 din 21 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 42 alin. 1 și 4 din Codul familiei	2-3	Decizia nr. 989 din 12 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 975 din Codul civil	20-21
Decizia nr. 825 din 21 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 pct. 1, 2, 5 și 9 din Legea nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, astfel cum au fost modificate prin pct. 8 al articolului unic din Legea nr. 303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia	4-6	Decizia nr. 1.003 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (6) lit. c) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	21-23
Decizia nr. 878 din 30 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (9) și (10) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	6-8	Decizia nr. 1.024 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 din Codul de procedură civilă	23-24
Decizia nr. 879 din 30 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 237 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale	8-10	Decizia nr. 1.039 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	25-26
Decizia nr. 903 din 30 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule	10-12	HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
Decizia nr. 921 din 7 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 lit. a) și lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule	12-15	909. — Hotărâre pentru modificarea și completarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 104/2003 privind manipularea cadavrelor umane și prelevarea organelor și țesuturilor de la cadavre în vederea transplantului, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 451/2004	27
Decizia nr. 962 din 12 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 alin. 2 și 3 din Codul familiei	15-17	911. — Hotărâre privind darea în administrarea Ministerului Sănătății, pentru Serviciul Județean de Ambulanță Sălaj, a unui imobil aflat în domeniul public al statului	28
Decizia nr. 965 din 12 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	17-18	912. — Hotărâre privind transmiterea unor imobile — teren din domeniul public al statului și din administrarea Serviciului Român de Informații în domeniul public al municipiului Constanța și în administrarea Consiliului Local al Municipiului Constanța, județul Constanța	29
Decizia nr. 968 din 12 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1073 și art. 1541 din Codul civil	19-20	ACTE ALE CONSILIULUI CONCURENȚEI	
		710. — Ordin privind punerea în aplicare a Regulamentului pentru modificarea și completarea Regulamentului privind analiza și soluționarea plângerilor referitoare la încălcarea prevederilor art. 5, 6 și 9 din Legea concurenței nr. 21/1996 și a prevederilor art. 101 și 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, pus în aplicare prin Ordinul președintelui Consiliului Concurenței nr. 499/2010	30-32

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 819**

din 21 iunie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 42 alin. 1 și 4
din Codul familiei**

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 42 alin. 1 și 4 din Codul familiei, excepție ridicată de Eduard Coșa în Dosarul nr. 1.817/180/2010 al Judecătoriei Bacău — Secția civilă.

La apelul nominal, lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.817/180/2010, **Judecătoria Bacău — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 42 alin. 1 și 4 din Codul familiei**, excepție ridicată de Eduard Coșa într-un proces de divorț.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 42 alin. 1 din Codul familiei sunt neconstituționale, întrucât prin audierea unui minor care nu are capacitatea deplină de exercițiu se va crea întotdeauna o imagine deformată a interesului minorului prin influența pe care o poate avea unul dintre părinți asupra acestuia la data când este audiat, aducându-se atingere egalității de șanse în fața judecătorului la administrarea de probe.

În ce privește alin. 4 al aceluiași articol, autorul excepției arată că acest text de lege dă posibilitatea fraudării și încălcării dreptului minorului la o pensie de întreținere cel puțin egală cu venitul pe care îl realizează părintele obligat la plata acesteia.

Judecătoria Bacău — Secția civilă nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 42 alin. 1 și 4 din Legea nr. 4/1953 — Codul familiei, republicată în Buletinul Oficial nr. 13 din 18 aprilie 1956, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut: „*Instanța judecătorească va hotărî, odată cu pronunțarea divorțului, căruia dintre părinți vor fi încredințați copiii minori. În acest scop, instanța va asculta părinții și autoritatea tutelară și, ținând seama de interesele copiilor, pe care de asemenea îi va asculta, dacă au împlinit vârsta de zece ani, va hotărî, pentru fiecare dintre copii, dacă va fi încredințat tatălui sau mamei.*”; [...]

Învoiala părinților privitoare la încredințarea copiilor și la contribuția fiecărui părinte la cheltuielile de creștere, educare, învățatură și pregătire profesională a acestora va produce efecte numai dacă a fost încuviințată de instanța judecătorească.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 48 referitor la protecția familiei și art. 49 referitor la protecția copiilor și a tinerilor. Este invocată și încălcarea art. 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la interzicerea abuzului de drept.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Potrivit art. 42 alin. 1 din Codul familiei, chiar dacă nu există o cerere expresă a soților, instanța judecătorească este obligată

să se pronunțe prin hotărârea de divorț și asupra încredințării copiilor minori care nu pot fi lăsați fără îngrijire și întreținere, pentru a se evita introducerea ulterioară a unei noi acțiuni, ceea ce nu ar fi în interesul acestora.

Orice hotărâre judecătorească pronunțată de către instanță în procedura de desfacere a căsătoriei prin divorț va ține seama de interesul superior al copilului. În acest sens sunt și prevederile de lege criticate cu privire la ascultarea minorului care a împlinit vârsta de 10 ani în vederea pronunțării unei hotărâri de încredințare a acestuia unuia dintre părinți, cele referitoare la învoiala părinților privitoare la încredințarea lui, precum și la contribuția fiecărui părinte la creșterea, educarea, învățătura și pregătirea profesională a acestuia.

Așadar, interesul superior al copilului trebuie să prevaleze în toate demersurile și deciziile care-l privesc, acest interes fiind ridicat la rang de principiu atât prin normele naționale (Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, art. 2), cât și prin normele internaționale (Convenția cu privire la drepturile copilului, art. 3).

Cu privire la respectarea acestui principiu, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în Hotărârea din 25 ianuarie 2000, pronunțată în Cauza *Ignaccolo — Zenaide contra României*, a stabilit că judecătorul este obligat ca la soluționarea cererilor accesorii divorțului, cum ar fi cea referitoare la încredințarea copiilor minori, la obligația de întreținere, folosința locuinței, să țină seama de interesele minorilor care atunci când interesele părinților sunt în conflict, iar copiii nu sunt suficient de maturi pentru a-și exprima ei înșiși în mod clar propriile preferințe, interesele superioare ale acestora să fie promovate.

Pentru stabilirea interesului superior al minorului în cazul încredințării acestuia la divorț sunt avute în vedere vârsta copilului, posibilitățile părinților de a-i asigura o bună dezvoltare fizică, intelectuală și morală, atașamentul acestora față de minor, precum și al minorului față de ei, grija manifestată de părinți față de copil în timpul conviețuirii lor și, nu în ultimul rând, opțiunea exprimată de acesta la audierea în instanță, în condițiile legii.

Faptul încredințării copilului unuia dintre părinți, chiar dacă acesta are mijloace materiale suficiente, nu îl scutește pe

celălalt părinte de a contribui la cheltuielile de creștere, educare, învățatură și pregătire profesională a acestuia.

Această soluție se impune întrucât ambii părinți au aceleași drepturi și obligații față de copiii lor. Astfel, potrivit art. 97 alin. 1 din Codul familiei, „*Ambii părinți au aceleași drepturi și îndatoriri față de copiii lor minori, fără a deosebi după cum aceștia sunt din căsătorie, din afara căsătoriei, ori adoptați.[...]*”. Totodată, potrivit art. 101 din același cod, „*Părinții sunt datori să îngrijească de persoana copilului.*

Ei sunt obligați să crească copilul, îngrijind de sănătatea și dezvoltarea lui fizică, de educarea, învățătura și pregătirea profesională a acestuia, potrivit cu însușirile lui[...]”, iar art. 107 alin. 2 și 3 din același act normativ stabilește faptul că minorul este întreținut de părinții săi chiar „*dacă minorul are un venit propriu, care nu este îndestulător, părinții au îndatorirea să asigure condițiile necesare pentru creșterea, educarea, învățătura și pregătirea sa profesională.*

În caz de neînțelegere, întinderea obligației de întreținere datorată de părinți minorului, felul și modalitățile executării, precum și contribuția fiecăruia dintre părinți se vor stabili de instanța judecătorească cu ascultarea autorității tutelare.”

În aceste condiții, nu se poate susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției.

De altfel, art. 42 alin. 1 din Codul familiei a mai făcut obiectul controlului de constituționalitate prin raportare la dispozițiile constituționale ale art. 21 și ale art. 49 alin. (1) din Legea fundamentală. Astfel, prin Decizia nr. 20 din 12 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 5 februarie 2010, Curtea, respingând excepția de neconstituționalitate referitoare la acest text de lege, a reținut că art. 42 alin. 1 din Codul familiei nu aduce atingere dispozițiilor constituționale ale art. 49 alin. (1) relative la protecția copiilor și a tinerilor.

Atât considerentele, cât și soluția deciziei menționate sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a reconsidera această jurisprudență.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 42 alin. 1 și 4 din Codul familiei, excepție ridicată de Eduard Coșa în Dosarul nr. 1.817/180/2010 al Judecătoriei Bacău — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 825

din 21 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II pct. 1, 2, 5 și 9 din Legea nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, astfel cum au fost modificate prin pct. 8 al articolului unic din Legea nr. 303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. II pct. 1, 2, 5 și 9 din Legea nr. 303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, excepție ridicată de R.A.D.E.F. „România-Film” în Dosarul nr. 126/30/2010 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. II pct. 2 din Legea nr. 328/2006 și ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. II pct. 1, 5 și 9 din aceeași lege.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 126/30/2010, **Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II pct. 1, 2, 5 și 9 din Legea nr. 303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia.**

Excepția a fost ridicată de R.A.D.E.F. „România-Film” într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect obligația de a face.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prin prevederile de lege criticate se instituie o modalitate sui-generis de trecere a unor categorii de bunuri din proprietatea privată a statului în proprietatea publică a comunelor, orașelor, municipiilor și sectoarelor municipiului București, încalcându-se astfel dispozițiile art. 136 alin. (2) din Constituție și prevederile Legii nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia.

Mai susține autorul excepției că dispozițiile art. II pct. 5 din legea atacată încalcă principiul autonomiei locale, statuat de art. 120 alin. (1) din Constituție, deoarece „consiliul local al unității administrativ-teritoriale beneficiare este obligat să își însușească, prin hotărâre, preluarea unui bun, în proprietate publică, doar pe baza voinței primarului și a reprezentantului Regiei Autonome de Distribuție și Exploatare a Filmelor «România-Film», exprimată prin intermediul unui simplu protocol”.

Referitor la modalitatea de adoptare a legilor organice, arată că Legea nr. 303/2008 a fost adoptată cu încălcarea prevederilor constituționale, deoarece art. II a fost introdus și adoptat de Camera Deputaților după ce legea a fost dezbătută și adoptată de Senat.

Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ consideră excepția neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, așa cum rezultă din încheierea de sesizare, îl constituie prevederile pct. 1, 2, 5 și 9 din Legea nr. 303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006

pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia.

În realitate, obiectul îl formează dispozițiile art. II pct. 1, 2, 5 și 9 din Legea nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 649 din 27 iulie 2006. Aceste texte au fost modificate și completate prin art. II pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, ordonanță de urgență publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 120 din 15 februarie 2008. La rândul lor, dispozițiile art. II pct. 1 din această ordonanță de urgență au fost modificate și completate prin articolul unic pct. 8 din Legea nr. 303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 894 din 30 decembrie 2008.

Textele de lege criticate au în prezent următorul conținut:

„Art. II. — 1. La data intrării în vigoare a prezentei legi, sălile și grădinile de spectacol cinematografic, prevăzute în anexa nr. 1 la Ordonanța Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 328/2006, cu modificările și completările ulterioare, aflate în domeniul privat al statului și în administrarea Regiei Autonome de Distribuție și Exploatare a Filmelor «România-Film», împreună cu terenurile și bunurile mobile aferente, trec în domeniul public al unităților administrativ-teritoriale locale, comunale, orășenești, municipale și al sectoarelor municipiului București, după caz, și în administrarea consiliilor locale respective.

2. Bunurile mobile aflate în inventarul sălilor și grădinilor de spectacol cinematografic trec în proprietatea privată a unităților administrativ-teritoriale locale și în administrarea consiliilor locale ale acestora [...].

5. Punerea în aplicare a dispozițiilor pct. 1—4 se face pe baza unui protocol încheiat între primarul unității administrativ-teritoriale beneficiare și reprezentantul mandatat de către conducerea Regiei Autonome de Distribuție și Exploatare a Filmelor «România-Film», în acest scop, în termen de 6 luni de la intrarea în vigoare a prezentei legi. Protocolul încheiat va fi asumat de către consiliile locale respective prin hotărâre [...].

9. Prin derogare de la dispozițiile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare, se interzice autorităților administrației publice locale trecerea imobilelor preluate în baza prezentei legi din domeniul public în domeniul privat al respectivelor autorități administrativ-teritoriale.”

Autorul excepției de neconstituționalitate invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind principiul supremației Constituției și al obligativității respectării sale, precum și a legilor, ale art. 44 alin. (1) referitor la principiul garantării dreptului de proprietate privată, ale art. 73 alin. (3) lit. m) potrivit căruia regimul juridic general al proprietății și al moștenirii se reglementează prin lege organică, ale art. 120 alin. (1) referitor la principiul autonomiei locale și ale art. 136 privind proprietatea.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității dispozițiilor art. II pct. 1, 2, 5 și 9 din Legea nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia s-a pronunțat prin Decizia nr. 269 din 16 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 din 23 aprilie 2010. Cu acel prilej, Curtea a constatat, pe de o parte, că dispozițiile art. II pct. 2, în măsura în care se referă la bunurile mobile, proprietate a persoanelor fizice sau a persoanelor juridice de drept privat, aflate în inventarul sălilor și al grădinilor de spectacol cinematografic, sunt neconstituționale. Pe de altă parte, prin aceeași decizie, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II pct. 1, 5 și 9 din aceeași lege.

Având în vedere dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit căroră „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”, și ținând cont de faptul că decizia de constatare a neconstituționalității a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, la data de 23 aprilie 2010 (dată de la care își produce efectele), deci ulterior sesizării Curții Constituționale prin Încheierea din 14 aprilie 2010, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II pct. 2 din Legea nr. 328/2006 a devenit inadmisibilă și urmează a fi respinsă ca atare.

În ceea ce privește dispozițiile art. II pct. 1, 5 și 9 din Legea nr. 328/2006, prin aceeași decizie, Curtea a constatat că acestea nu contravin prevederilor art. 44 alin. (1), (2) și (3), art. 120 alin. (1) și nici celor ale art. 136 din Constituție, deoarece reglementează modul prin care unitatea administrativ-teritorială preia în proprietate publică și spre administrare bunurile mobile și imobile prevăzute la pct. 1—4 din actul normativ criticat și interzic totodată autorităților administrației publice locale trecerea respectivelor bunuri imobile din proprietatea publică în proprietatea privată a lor, ceea ce nu poate reprezenta o încălcare a principiului protecției proprietății private, a principiului autonomiei locale sau a principiului inalienabilității proprietății publice.

Întrucât în cauză nu au intervenit elemente noi, de natură a reconsidera jurisprudența Curții Constituționale referitoare la dispozițiile art. II pct. 1, 5 și 9 din Legea nr. 328/2006, soluția și considerentele acestei decizii își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II pct. 2 din Legea nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, astfel cum au fost modificate prin pct. 8 al articolului unic din Legea nr. 303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea

Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, excepție ridicată de R.A.D.E.F. „România-Film” în Dosarul nr. 126/30/2010 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II pct. 1, 5 și 9 din Legea nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, astfel cum au fost modificate prin pct. 8 al articolului unic din Legea nr. 303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, invocată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe de judecată.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 878

din 30 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (9) și (10) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ioanița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 2¹ și pct. 2² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 173/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, dispoziții introduse prin art. I pct. 4 din Legea nr. 277/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 173/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței și pentru modificarea lit. c) a art. 6 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Prax Liquidation Î.P.U.R.L. din Craiova în Dosarul nr. 11.514/301/2009 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

La apelul nominal răspunde, pentru partea Uniunea Națională a Practicienilor în Insolvență din România, avocat Simina Maria Miloș, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, constatându-se lipsa celeilalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă, întrucât privește interpretarea și aplicarea legii și, în subsidiar, ca neîntemeiată, deoarece textul criticat nu contravine principiilor constituționale invocate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, întrucât critica autorului privește interpretarea și modificarea textului criticat, fapt ce excedează competenței Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 11.514/301/2009, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 2¹ și pct. 2² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 173/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, dispoziții introduse prin art. I pct. 4 din Legea nr. 277/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 173/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței și pentru modificarea lit. c) a art. 6 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru**, excepție ridicată de Prax Liquidation Î.P.U.R.L. din Craiova cu ocazia soluționării recursului declarat împotriva Încheierii din Camera de Consiliu din 20 august 2009, pronunțată de Judecătoria Sectorului 3 București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că în mod evident titlurile asupra fondului de lichidare nu pot fi deținute decât fie de practicienii creditori, fie de cumpărătorul/cesionarul unor astfel de drepturi, iar Uniunea Națională a Practicienilor în Insolvență din România nu se numără printre persoanele îndreptățite să participe în mod direct în procedura insolvenței, ci numai membrii acesteia.

Prin efectul lor, dispozițiile prohibitive ale textului alin. (10) al art. 4 din Legea nr. 85/2006, nou introdus, în sensul scoaterii sumelor ce constituie fondul de lichidare din sfera de acțiune a

măsurilor asigurătorii, ca și punerea creditorului în imposibilitate de a iniția executarea silită și implicit de a-și realiza creanța potrivit Codului de procedură civilă, încalcă dreptul acestuia de a dispune de bunurile proprii, consacrate prin hotărâri judecătorești intrate în puterea legii, deoarece creanțele pe care acestea le constată nu pot fi valorificate contra unui preț rezonabil și nici aduse în garanție pentru contractarea de credite, din cauza riscului major de a nu mai putea fi niciodată puse în executare.

Autorul consideră, de asemenea, că în absența de pe rolul instanțelor de judecată și a altor executări silit, reglementărilor criticate le lipsește gradul de generalitate necesar adoptării normelor legale, în timp ce Uniunea Națională a Practicienilor în Insolvență din România — în calitatea sa de ordonator principal de credite/administrator al fondului de lichidare — se situează deasupra legii, tocmai în baza prevederilor considerate a fi neconstituționale, prin crearea unui statut aparte față de orice alt debitor.

Tribunalul București — Secția a III-a civilă (în opinie majoritară) apreciază că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, raportat la art. 21 alin. (3) coroborat cu art. 53 din Constituție, în măsura în care aceste dispoziții se interpretează în sensul unei insesizabilități generale a fondului de lichidare, fără exceptarea creanțelor provenite din titluri executorii având ca obiect sume datorate lichidatorului pentru exercitarea profesiei sale.

Astfel, prin declararea insesizabilității fondului de lichidare, inclusiv cu privire la sumele convenite lichidatorilor, deși acesta a fost scopul instituirii fondului, se produce o restrângere nepermisă a dreptului creditorului-lichidator la a obține concursul forței coercitive a statului pentru realizarea creanței sale, respectiv la a obține executarea silită, ca parte a procesului civil.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 1 pct. 2¹ și pct. 2² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 173/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, dispoziții introduse prin art. 1 pct. 4 din Legea nr. 277/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 173/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței și pentru modificarea lit. c) a art. 6 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru.

Cu privire la obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile art. 4 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței au fost modificate și completate prin Legea nr. 277/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 173/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței și pentru modificarea lit. c) a art. 6 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 14 iulie 2009, care a prevăzut la art. 1 pct. 4 că după pct. 2 al art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 173/2008 se introduc, printre altele, pct. 2¹, care modifică alin. (9) al art. 4 din Legea nr. 85/2006, și pct. 2², prin care se introduce alin. (10) la art. 4 din Legea nr. 85/2006.

Potrivit art. 62 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta.

Astfel, obiect al excepției de neconstituționalitate îl reprezintă în realitate dispozițiile art. 4 alin. (9) și (10) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins: „(9) *Sumele menționate la alin. (1) vor fi considerate cheltuieli de lichidare în conformitate cu art. 121 și art. 123 pct. 1 și vor fi plătite în momentul existenței disponibilului în contul debitorului.*

(10) *Sumele din fondul de lichidare nu pot face obiectul măsurilor asigurătorii sau al executării silit.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că textele criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (2) care prevăd că „*Nimeni nu este mai presus de lege*”, art. 21 alin. (1)—(3) referitoare la accesul liber la justiție și art. 45 privind libertatea economică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

1. În ceea ce privește soluția pronunțată de Tribunalul București — Secția a III-a civilă, de admitere a cererii de sesizare a Curții Constituționale, Curtea observă că aceasta este corectă, îndeplinind strict formal condițiile de admisibilitate: dispoziția legală criticată să se afle în cuprinsul unei legi sau ordonanțe în vigoare, să aibă legătură cu soluționarea cauzei și să fie ridicată în fața instanței de judecată sesizată cu soluționarea cauzei, să fie ridicată de o parte în litigiu, de către instanța de judecată ori de arbitraj comercial din oficiu sau de procuror, iar dispoziția legală contestată să nu fi fost declarată neconstituțională. Astfel, nicio instanță de judecată în fața căreia se ridică o excepție de neconstituționalitate nu are competența să examineze textul sub aspect constituțional sau să adauge o altă condiție la cele prevăzute de lege pentru admiterea cererii de sesizare a Curții, ci numai să verifice, strict, îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a acesteia, prevăzute de art. 29 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992, deoarece competența sa se circumscrie doar la constatarea admisibilității cererii de sesizare a Curții, nu și la temeinicia ca atare a excepției.

2. Autorul excepției este nemulțumit de interpretarea dată de Judecătoria Sectorului 3 București dispozițiilor criticate, în baza cărora, prin Încheierea pronunțată la data de 20 iulie 2009, această instanță i-a respins cererea pentru încuviințarea executării silit asupra fondului de lichidare aflat la dispoziția Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România și care, în opinia primei instanțe, creează o insesizabilitate generală a sumelor aflate în fondul de lichidare, fără exceptarea

creanțelor provenite din titluri executorii, având ca obiect sume de bani datorate lichidatorului pentru exercitarea profesiei sale. În acest sens, autorul excepției arată, de altfel, că, „atâta vreme cât prevederile considerate de noi neconstituționale sunt în vigoare, nici Uniunea Națională a Practicienilor în Insolvență din România și nici vreo altă entitate juridică nu poate fi urmărită și/sau acționată în judecată pentru neplata unor sume stabilite prin hotărâri judecătorești intrate în puterea legii”.

Curtea observă că, în acord cu opinia autorului excepției de neconstituționalitate, și Tribunalul București — Secția a III-a civilă apreciază că „prin declararea insesizabilității fondului de lichidare, inclusiv cu privire la sumele convenite lichidatorului, deși acesta a fost scopul instituirii fondului, se produce o restrângere nepermisă a dreptului creditorului-lichidator la a obține concursul forței coercitive a statului, pentru realizarea creanței sale, respectiv la a obține executarea silită, ca parte a procesului civil”.

Este, prin urmare, incontestabil faptul că excepția de neconstituționalitate vizează, în realitate, o chestiune de interpretare a legii în sensul scoaterii de sub incidența normei a măsurilor asigurătorii sau a executării silită declanșate de lichidatorii judiciari cu privire la creanțele izvorâte din exercitarea profesiei lor. Însă o atare operație ține strict de competența instanțelor judecătorești, iar nu de cea a Curții Constituționale, motiv pentru care excepția urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (9) și (10) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Prax Liquidation Î.P.U.R.L. din Craiova în Dosarul nr. 11.514/301/2009 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 879

din 30 iunie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 237 alin. (1) lit. b)
din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 237 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Aspect Plus” — S.R.L. din Baia Mare în Dosarul

Fondul de lichidare, instituit prin dispozițiile art. 4 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, a avut drept scop ca, în lipsa disponibilităților bănești ale debitorului falit, din care să se poată efectua cheltuielile prevăzute la alin. (1) al art. 4, să reprezinte o sursă de finanțare pentru acoperirea acestor cheltuieli de lichidare, sens în care prin dispozițiile art. 4 alin. (6) se prevede și modalitatea de constituire a acestui fond. Prin urmare, legiuitorul a stabilit cu titlu de principiu care sunt cheltuielile de lichidare, de unde se plătesc acestea (din averea debitorului), precum și care este soluția în cazul în care debitorul falit nu are disponibilități din care să poată efectua aceste cheltuieli. Astfel a apărut ideea de înființare a unui fond de lichidare instituit prin art. 4 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 și constituit prin dispozițiile art. 4 alin. (6) din aceeași lege.

În această situație, nu rămâne decât ca instanța de judecată sesizată cu o cerere de executare a unor astfel de cheltuieli de către lichidatorii care au efectuat cheltuieli cu lichidarea debitorului falit să facă interpretarea sistematică a tuturor dispozițiilor art. 4 și să se pronunțe în consecință.

Faptul că instanța de control constituțional apreciază că excepția ridicată privește o chestiune de interpretare și aplicare a legii nu înseamnă că aceasta încalcă sfera de competență a instanțelor ordinare, câtă vreme Curtea nu se pronunță efectiv asupra soluției fondului.

nr. 5.439/100/2009 al Tribunalului Maramureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, având în vedere faptul că dispozițiile criticate au fost abrogate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.439/100/2009, **Tribunalul Maramureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 237 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Aspect Plus” — S.R.L. din Baia Mare, cu ocazia soluționării unei cereri având ca obiect dizolvarea unei societăți comerciale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul excepției consideră, în esență, că Prima Directivă a Consiliului European nr. 68/151/EEC a fost greșit transpusă în legislația internă, întrucât, în concepția europeană, pentru societățile cu răspundere limitată, depunerea bilanțului anual nu este obligatorie, astfel că norma criticată încalcă principiul constituțional al priorității directivelor europene, principiu enunțat chiar în expunerea de motive a inițiatorului legii.

Tribunalul Maramureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, ținând seama că, potrivit dispozițiilor art. 2 lit. f) din Prima Directivă a Consiliului European nr. 68/151/EEC din 9 martie 1968, statele membre adoptă măsurile necesare pentru a asigura publicitatea obligatorie a situațiilor financiare ale societăților comerciale, aferente fiecărui an, fără să excepteze expres societățile cu răspundere limitată, ipoteză în care nu poate fi reținută încălcarea dispozițiilor normelor legislației europene cu referire la art. 148 din Constituția României.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 237 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990,

republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare.

Prevederile art. 237 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale au fost abrogate prin art. III lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2011 pentru modificarea și completarea Legii contabilității nr. 82/1991 și pentru modificarea altor acte normative incidente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 285 din 22 aprilie 2011.

Dispozițiile criticate aveau următoarea redactare: „(1) *La cererea oricărei persoane interesate, precum și a Oficiului Național al Registrului Comerțului, tribunalul va putea pronunța dizolvarea societății în cazurile în care: [...]*

b) societatea nu a depus, în cel mult 6 luni de la expirarea termenelor legale, situațiile financiare anuale sau alte acte care, potrivit legii, se depun la oficiul registrului comerțului.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, acest text de lege contravine prevederilor constituționale ale art. 148 alin. (2) și (3) privind integrarea în Uniunea Europeană.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Textul criticat instituie obligația societăților de a depune, într-un anumit termen, situații financiare anuale sau alte acte la oficiul registrului comerțului, sub sancțiunea unei posibile dizolvării a societății în cazurile în care această obligație nu este respectată. Aceste prevederi au fost adoptate pentru alinierea legislației românești la standardele impuse de acquis-ul comunitar în materia societăților comerciale, obligația privind publicitatea situațiilor financiare fiind prevăzută de art. 2 alin. (1) lit. f) din Prima Directivă a Consiliului European nr. 68/151/CEE din 9 martie 1968, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 65 din 14 martie 1968.

Potrivit acestor dispoziții, statele membre adoptă măsurile necesare pentru a asigura publicitatea obligatorie a situațiilor financiare ale societăților comerciale, aferente fiecărui an, fără să excepteze expres societățile cu răspundere limitată.

Este de observat și faptul că textul directivei menționate nu face nicio diferență între societățile comerciale cu răspundere limitată și celelalte societăți, chiar dacă autorul excepției este nemulțumit de faptul că prevederile criticate obligă și societățile cu răspundere limitată să depună situațiile financiare.

De asemenea, Curtea constată că, ulterior sesizării sale, prevederile criticate au fost abrogate prin art. III lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 285 din 22 aprilie 2011, fără ca soluția legală să mai fie preluată.

În aceste condiții, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011*), prin care s-a statuat că în condițiile în care norma legală, deși abrogată, a servit ca temei legal pentru o acțiune în justiție, conformitatea acesteia cu prevederile constituționale va putea fi verificată de Curtea Constituțională fără a afecta sintagma „în vigoare” din cuprinsul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

În cauza de față, deși textul nu mai este în vigoare, fiind abrogat expres prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2011, Curtea apreciază că la data când era în vigoare nu încălca nici prevederile constituționale invocate și nici Directiva Consiliului European nr. 68/151/CEE din 9 martie 1968, astfel încât poate servi ca temei legal pentru acțiunea formulată de Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Maramureș împotriva autorului excepției.

*) Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011.

Aplicarea sau neaplicarea dispozițiilor art. 237 alin. (1) lit. b) atributul exclusiv al instanței de judecată: „tribunalul va putea din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale este, însă, *pronunța dizolvarea societății în cazurile în care...*”

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 237 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Aspect Plus” — S.R.L. cu sediul în Baia Mare în Dosarul nr. 5.439/100/2009 al Tribunalului Maramureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 903

din 30 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 privind instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, excepție ridicată de Toader Vărdăruș, prin mandatar Virgil Matroz, în Dosarul nr. 4.241/88/2010 al Tribunalului Tulcea — Secția civilă, comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, având în vedere că aceasta vizează o problemă de interpretare și aplicare a legii. Menționează în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 ianuarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 4.241/88/2010, **Tribunalul Tulcea — Secția civilă, comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 privind instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule**, excepție ridicată de Toader Vărdăruș, prin mandatar Virgil Matroz, cu ocazia soluționării unei cauze având ca obiect anularea unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că în cadrul Uniunii Europene nu se poate institui o taxă pe poluare, plătită la prima înmatriculare a unui autovehicul într-un stat membru al Uniunii Europene, care să fie percepută și de alt stat membru în momentul când autovehiculul și-a schimbat proprietarul.

De asemenea, precizează faptul că dispozițiile art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 privind instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule sunt contrare „dispozițiilor art. 90 paragraful 1 din Tratatul de aderare a României la Uniunea Europeană”, iar dispozițiile art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție instituie prioritatea legislației comunitare față de cea internă.

Tribunalul Tulcea — Secția civilă, comercială și de contencios administrativ opinează că art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008, precum și

ordonanța de urgență în ansamblul său nu prevăd obligația plății taxei pe poluare decât la prima înmatriculare a autovehiculului. Or, în mod firesc, pentru autovehiculele înmatriculate înainte de intrarea în vigoare a taxei speciale, și ulterior acesteia nu se plătește taxa în cauză. O asemenea chestiune ține de opțiunea legiuitorului, care, în considerarea anumitor factori, în viitor va putea adopta o soluție legislativă diferită în sensul sugerat prin motivarea excepției de neconstituționalitate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, cu modificările și completările ulterioare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, care au următorul cuprins:

— Art. 4: „*Obligația de plată a taxei intervine:*

a) *cu ocazia primei înmatriculări a unui autovehicul în România;*”.

În susținerea excepției de neconstituționalitate sunt invocate dispozițiile constituționale ale art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern și art. 148 alin. (2) și (4) referitoare la integrarea în Uniunea Europeană, precum și dispozițiile art. 90 paragraful 1 din Tratatul de instituire a Comunităților Europene (devenit art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în urma intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona).

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile legale pretins a fi neconstituționale au mai fost supuse controlului de constituționalitate în raport cu critici similare.

Astfel, referitor la încălcarea prevederilor Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene și, implicit, a dispozițiilor art. 148 alin. (2) din Constituție, Curtea a stabilit, prin Decizia nr. 1.249 din 7 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 16 noiembrie 2010, Decizia nr. 137 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 22 martie 2010, și Decizia nr. 1.596 din 26 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 18 ianuarie 2010, că nu este de competența sa să analizeze conformitatea unei dispoziții de drept național cu textul Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene prin prisma art. 148 din Constituție. O atare competență, și anume aceea de a stabili dacă există o contrarietate între legea națională și Tratat, aparține instanței de judecată, care, pentru a ajunge la o concluzie corectă și legală, din oficiu sau la cererea părții, poate formula o întrebare preliminară în sensul art. 267 din Tratat la Curtea de Justiție a Uniunii Europene. În situația în care Curtea Constituțională s-ar considera competentă să se

pronunțe asupra conformității legislației naționale cu cea europeană, s-ar ajunge la un posibil conflict de jurisdicții între cele două instanțe, ceea ce, la acest nivel, este inadmisibil.

Ulterior pronunțării acestor decizii, Curtea observă că, la data de 7 aprilie 2011, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a pronunțat o hotărâre preliminară în Cauza C-402/09 *Ioan Tatu împotriva României*, ca urmare a cererii de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulate de Tribunalul Sibiu la 18 iunie 2009, întrebarea trimisă fiind următoarea: „*Contravin dispozițiile O.U.G. nr. 50/2008, cu modificările și completările ulterioare, dispozițiilor articolului 90 CE; se instituie într-adevăr o măsură discriminatorie?*”.

Ca răspuns la această întrebare, instanța europeană a arătat că „prevederile art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene trebuie interpretate în sensul că se opun ca un stat membru să instituie o taxă pe poluare aplicată autovehiculelor cu ocazia primei lor înmatriculări în acest stat membru, dacă regimul acestei măsuri fiscale este astfel stabilit încât descurajează punerea în circulație, în statul membru menționat, a unor astfel de vehicule de ocazie având aceeași vechime și aceeași uzură ca și cele de pe piața națională”.

Este de observat că, răspunzând întrebării preliminare, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a interpretat prevederile art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și nu a verificat compatibilitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 cu prevederile art. 110 anterior referit. (A se vedea în acest sens și paragrafele 29 și 30 din aceeași hotărâre, conform căroră, „pentru a oferi un răspuns util instanței de trimitere, întrebarea adresată trebuie înțeleasă în sensul că aceasta urmărește să se stabilească dacă art. 90 CE se opune unui regim de impozitare precum cel instituit prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008, în versiunea sa inițială”, iar, având în vedere obiectul taxei pe poluare, „este necesar să se considere că instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă art. 110 TFUE, al cărui text este identic cu cel al articolului 90 CE, trebuie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru să instituie o taxă pe poluare care se aplică unor autovehicule cu ocazia primei lor înmatriculări în acest stat membru.”)

De altfel, Curtea de Justiție a Uniunii Europene nu are competența să pronunțe o hotărâre care să vizeze constatarea validității sau nevalidității legii naționale. Consecința unei anumite interpretări date Tratatului poate fi aceea ca o dispoziție a unei legi naționale să fie incompatibilă cu dreptul european.

Efectele acestei hotărâri preliminare sunt cele arătate în jurisprudența constantă a Curții de Justiție a Uniunii Europene, și anume că „interpretarea pe care, în exercitarea competenței care îi este conferită de articolul 177 (devenit art. 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene), Curtea de Justiție o dă unei reguli de drept comunitar, clarifică și definește, atunci când este necesar, sensul și sfera acestei reguli, astfel cum aceasta trebuie sau ar trebui să fie înțeleasă și aplicată din momentul intrării sale în vigoare” (Hotărârea din 27 martie 1980, pronunțată în Cauza 61/79, *Denkavit italiana contra Amministrazione delle finanze dello Stato*, paragraful 16; Hotărârea din 2 februarie 1988, pronunțată în Cauza 24/86, *Blaizot contra Universității din Liège și alții*, paragraful 27; Hotărârea din 15 decembrie 1995, pronunțată în Cauza C-415/93, *Bosman și alții contra Union royale belge des sociétés de football association și alții*, paragraful 141).

Întrucât Curtea Constituțională nu este nici legiuitor pozitiv și nici o instanță judecătorească cu competență de a interpreta și de a aplica dreptul european în litigiile ce antamează drepturile subiective ale cetățenilor și fără a-și reconsidera jurisprudența

menționată anterior, Curtea observă că folosirea unei norme de drept european în cadrul controlului de constituționalitate, ca normă interpusă celei de referință, implică, în temeiul art. 148 alin. (2) și (4) din Constituția României, o condiționalitate cumulativă: pe de o parte, această normă să fie suficient de clară, precisă și neechivocă prin ea însăși sau înțelesul acesteia să fi fost stabilit în mod clar, precis și neechivoc de Curtea de Justiție a Uniunii Europene și, pe de altă parte, norma trebuie să se circumscrie unui anumit nivel de relevanță constituțională, astfel încât conținutul său normativ să susțină posibila încălcare de către legea națională a Constituției — unica normă directă de referință în cadrul controlului de constituționalitate. Într-o atare ipoteză, demersul Curții Constituționale este distinct de simpla aplicare și interpretare a legii, competență ce aparține instanțelor judecătorești și autorităților administrative, sau de eventualele chestiuni ce țin de politica legislativă promovată de Parlament sau de Guvern, după caz.

Prin prisma condiționalității cumulative enunțate, rămâne la aprecierea Curții Constituționale aplicarea în cadrul controlului de constituționalitate a hotărârilor Curții de Justiție a Uniunii Europene sau formularea de către ea însăși de întrebări preliminare în vederea stabilirii conținutului normei europene. O atare atitudine ține de cooperarea dintre instanța constituțională națională și cea europeană, precum și de dialogul judiciar dintre acestea, fără a se aduce în discuție aspecte ce țin de stabilirea unor ierarhii între aceste instanțe. În cauză, deși înțelesul normei europene a fost deslușit de Curtea de Justiție a Uniunii Europene, cerințele rezultate din această hotărâre nu au relevanță constituțională, ele ținând mai degrabă de obligația legislativului de a edicta norme în sensul hotărârilor Curții de Justiție a Uniunii Europene, în caz contrar găsindu-și eventual aplicarea art. 148 alin. (2) din Constituția României (a se vedea Decizia nr. 668 din 18 mai 2011*), nepublicată încă în Monitorul Oficial al României, Partea I).

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 privind instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, excepție ridicată de Toader Vărdăruș, prin mandatar Virgil Matroz, în Dosarul nr. 4.241/88/2010 al Tribunalului Tulcea — Secția civilă, comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochînțu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 921

din 7 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 lit. a) și lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochînțu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 2.441/115/2009 și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.210D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 3.713D/2010 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Ordonanța de

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

*) Decizia nr. 668 din 18 mai 2011 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 487 din 8 iulie 2011.

urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, excepție ridicată de Adrian Georgescu Banc în Dosarul nr. 8.910/302/2010 al Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 3.713D/2010 la Dosarul nr. 3.210D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, conform jurisprudenței Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.441/115/2009, **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule**, excepție ridicată de instanță din oficiu, cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 1.526 din 18 noiembrie 2009, pronunțată de Tribunalul Caraș-Severin, având ca obiect contestație act administrativ fiscal.

Prin Încheierea din 11 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 8.910/302/2010, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule**, excepție ridicată de Adrian Georgescu Banc într-o cauză ce privește restituirea contravalorii taxei pe poluare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, în Dosarul nr. 3.210D/2010, Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal arată că, în condițiile în care reglementarea art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 instituie o taxă plătită exclusiv la înmatricularea în România a autovehiculelor, se poate reține că sunt supuse acestei taxe exclusiv autovehiculele care nu au fost înmatriculate în România anterior intrării în vigoare a acestei reglementări. În consecință, prin aceasta sunt excluse de la plata taxei în litigiu acele autovehicule deja înmatriculate în România anterior datei intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008. Așadar, rezultă un tratament diferențiat între autovehiculele *second hand* înmatriculate anterior intrării în vigoare a acestei ordonanțe în România și cele înmatriculate în alte state membre ale Uniunii Europene. Or, acest tratament fiscal poate conduce la o discriminare, contrară art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, ceea ce înseamnă că art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 contravine art. 148 alin. (2) din Constituția României.

În Dosarul nr. 3.713D/2010, autorul excepției arată că art. 11 din Constituție prevede obligația statului român de a îndeplini întocmai și cu bună-credință obligațiile ce îi revin din tratatele la

care este parte, respectiv a Tratatului de aderare a României și Bulgariei la Uniunea Europeană, ratificat prin Legea nr. 157/2005. În urma ratificării tratatului, statul român este ținut să respecte obligațiile generate de acesta, așa cum rezultă din dispozițiile art. 148 alin. (2) din Constituție. Or, față de aceste dispoziții constituționale, prin adoptarea normelor ce reglementează taxa de poluare, respectiv art. 4 și următoarele din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008, se încalcă prevederile art. 11 din Constituție.

De asemenea, autorul excepției mai arată că dispozițiile art. 90 paragraful 1 din Tratatul de instituire a Comunității Europene (devenit art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în urma intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona) prevăd faptul că „*Niciun stat membru nu aplică, direct sau indirect, produselor altor state membre, impozite interne de orice natură mai mari decât cele care se aplică, direct sau indirect, produselor naționale similare*”, interzicând discriminarea fiscală între produse similare provenind dintr-un stat membru și cele provenind de pe piața internă; or, reglementările naționale cu privire la această taxă de poluare, datorată cu ocazia primei înmatriculări în România, practică tocmai această discriminare, aceasta nefiind percepută și pentru autoturismele deja înmatriculate în România.

Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă consideră că nu este de competența Curții Constituționale să analizeze conformitatea unei dispoziții de drept național cu textul Tratatului de instituire a Comunității Europene prin prisma art. 148 din Constituție. Competența de a stabili dacă există contradicție între legea națională și Tratatul de instituire a Comunității Europene aparține instanței de judecată, care, pentru a ajunge la o concluzie corectă și legală, din oficiu sau la cererea părții, poate formula o întrebare preliminară, potrivit art. 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene la Curtea de Justiție a Uniunii Europene, sens în care s-a pronunțat și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1.596 din 26 noiembrie 2009.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008. Ulterior încheierii de sesizare, art. 4 a fost completat cu lit. c), prin art. I pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 118/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 888 din 30 decembrie 2010.

Având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011*), considerentele încheierilor de sesizare, precum și motivările autorilor excepției de neconstituționalitate, Curtea urmează să se pronunțe asupra dispozițiilor art. 4 lit. a) și b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule.

Prevederile legale criticate au următorul cuprins:

— Art. 4 lit. a) și lit. b): „*Obligația de plată a taxei intervine:*

a) *cu ocazia primei înmatriculări a unui autovehicul în România;*

b) *la repunerea în circulație a unui autovehicul după încetarea unei exceptări sau scutiri dintre cele la care se face referire la art. 3 și 9.”*

Autorii excepției de neconstituționalitate consideră că textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 148 alin. (2), potrivit căruia, „*ca urmare a aderării, prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare”.*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile legale pretins a fi neconstituționale au mai fost supuse controlului de constituționalitate în raport cu critici similare.

Astfel, referitor la încălcarea prevederilor Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene și, implicit, a dispozițiilor art. 148 alin. (2) din Constituție, Curtea a stabilit, prin Decizia nr. 1.249 din 7 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 16 noiembrie 2010, Decizia nr. 137 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 22 martie 2010, și Decizia nr. 1.596 din 26 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 18 ianuarie 2010, că nu este de competența sa să analizeze conformitatea unei dispoziții de drept național cu textul Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene prin prisma art. 148 din Constituție. O atare competență, și anume aceea de a stabili dacă există o contrariedade între legea națională și Tratat, aparține instanței de judecată, care, pentru a ajunge la o concluzie corectă și legală, din oficiu sau la cererea părții, poate formula o întrebare preliminară în sensul art. 267 din Tratat la Curtea de Justiție a Uniunii Europene. În situația în care Curtea Constituțională s-ar considera competentă să se pronunțe asupra conformității legislației naționale cu cea europeană, s-ar ajunge la un posibil conflict de jurisdicții între cele două instanțe, ceea ce, la acest nivel, este inadmisibil.

Ulterior pronunțării acestor decizii, Curtea observă că, la data de 7 aprilie 2011, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a pronunțat o hotărâre preliminară în Cauza C-402/09 *Ioan Tatu împotriva României*, ca urmare a cererii de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulate de Tribunalul Sibiu la 18 iunie 2009, întrebarea trimisă fiind următoarea: „*Contravin dispozițiile O.U.G. nr. 50/2008, cu modificările și completările ulterioare, dispozițiilor articolului 90 CE; se instituie într-adevăr o măsură discriminatorie?”.*

Ca răspuns la această întrebare, instanța europeană a arătat că „prevederile art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene trebuie interpretate în sensul că se opun ca un stat membru să instituie o taxă pe poluare aplicată autovehiculelor cu ocazia primei lor înmatriculări în acest stat membru, dacă regimul acestei măsuri fiscale este astfel stabilit încât descurajează punerea în circulație, în statul membru menționat,

a unor astfel de vehicule de ocazie având aceeași vechime și aceeași uzură ca și cele de pe piața națională”.

Este de observat că, răspunzând întrebării preliminare, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a interpretat prevederile art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și nu a verificat compatibilitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 cu prevederile art. 110 anterior referit. (A se vedea în acest sens și paragrafele 29 și 30 din aceeași hotărâre, conform căroră, „pentru a oferi un răspuns util instanței de trimitere, întrebarea adresată trebuie înțeleasă în sensul că aceasta urmărește să se stabilească dacă art. 90 CE se opune unui regim de impozitare precum cel instituit prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008, în versiunea sa inițială”, iar, având în vedere obiectul taxei pe poluare, „este necesar să se considere că instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă art. 110 TFUE, al cărui text este identic cu cel al art. 90 CE, trebuie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru să instituie o taxă pe poluare care se aplică unor autovehicule cu ocazia primei lor înmatriculări în acest stat membru.”)

De altfel, Curtea de Justiție a Uniunii Europene nu are competența să pronunțe o hotărâre care să vizeze constatarea validității sau nevalidității legii naționale. Consecința unei anumite interpretări date Tratatului poate fi aceea ca o dispoziție a unei legi naționale să fie incompatibilă cu dreptul european.

Efectele acestei hotărâri preliminare sunt cele arătate în jurisprudența constantă a Curții de Justiție a Uniunii Europene, și anume că „interpretarea pe care, în exercitarea competenței ce îi este conferită de art. 177 (devenit art. 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene), Curtea de Justiție o dă unei reguli de drept comunitar, clarifică și definește, atunci când este necesar, sensul și sfera acestei reguli, astfel cum aceasta trebuie sau ar trebui să fie înțeleasă și aplicată din momentul intrării sale în vigoare” (Hotărârea din 27 martie 1980, pronunțată în Cauza 61/79, *Denkavit italiana contra Amministrazione delle finanze dello Stato*, paragraful 16; Hotărârea din 2 februarie 1988, pronunțată în Cauza 24/86, *Blaizot contra Universității din Liège și alții*, paragraful 27; Hotărârea din 15 decembrie 1995, pronunțată în Cauza C-415/93, *Bosman și alții contra Union royale belge des sociétés de football association și alții*, paragraful 141).

Întrucât Curtea Constituțională nu este nici legiuitor pozitiv și nici o instanță judecătorească cu competență de a interpreta și de a aplica dreptul european în litigiile ce antamează drepturile subiective ale cetățenilor și fără a-și reconsidera jurisprudența menționată anterior, Curtea observă că folosirea unei norme de drept european în cadrul controlului de constituționalitate, ca normă interpusă celei de referință, implică, în temeiul art. 148 alin. (2) și (4) din Constituția României, o condiționalitate cumulativă: pe de o parte, această normă să fie suficient de clară, precisă și neechivocă prin ea însăși sau înțelesul acesteia să fi fost stabilit în mod clar, precis și neechivoc de Curtea de Justiție a Uniunii Europene și, pe de altă parte, norma trebuie să se circumscrie unui anumit nivel de relevanță constituțională, astfel încât conținutul său normativ să susțină posibila încălcare de către legea națională a Constituției — unica normă directă de referință în cadrul controlului de constituționalitate. Într-o atare ipoteză, demersul Curții Constituționale este distinct de simpla aplicare și interpretare a legii, competență ce aparține instanțelor judecătorești și autorităților administrative, sau de eventualele chestiuni ce țin de politica legislativă promovată de Parlament sau de Guvern, după caz.

*) Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011.

Prin prisma condiționalității cumulative enunțate, rămâne la aprecierea Curții Constituționale aplicarea în cadrul controlului de constituționalitate a hotărârilor Curții de Justiție a Uniunii Europene sau formularea de către ea însăși de întrebări preliminare în vederea stabilirii conținutului normei europene. O atare atitudine ține de cooperarea dintre instanța constituțională națională și cea europeană, precum și de dialogul judiciar dintre acestea, fără a se aduce în discuție aspecte ce țin de stabilirea

unor ierarhii între aceste instanțe. În cauză, deși înțelesul normei europene a fost deslușit de Curtea de Justiție a Uniunii Europene, cerințele rezultate din această hotărâre nu au relevanță constituțională, ele ținând mai degrabă de obligația legislativului de a edicta norme în sensul hotărârilor Curții de Justiție a Uniunii Europene, în caz contrar găsindu-și eventual aplicarea art. 148 alin. (2) din Constituția României.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 lit. a) și lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 2.441/115/2009, și de Adrian Georgescu Banc în Dosarul nr. 8.910/302/2010 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 962

din 12 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 alin. 2 și 3 din Codul familiei

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 alin. 2 și 3 din Codul familiei, excepție ridicată de Mihai Neacșu în Dosarul nr. 4.020/94/2009 al Judecătoriei Buftea — Ilfov, și care face obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.742D/2010. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 5.828/94/2009 al Judecătoriei Buftea — Ilfov, în care a fost invocată aceeași excepție de neconstituționalitate, de către

aceiași autor, și care face obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.781D/2010. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Având în vedere obiectul identic al excepției de neconstituționalitate, Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării dosarelor nr. 3.742D/2010 și nr. 3.781D/2010.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 3.781D/2010 la Dosarul nr. 3.742D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.020/94/2009, și Încheierea din 1 septembrie 2010,

pronunțată în Dosarul nr. 5.828/94/2009, **Judecătoria Buftea — Ilfov a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 alin. 2 și 3 din Codul familiei**, excepție ridicată de Mihai Neacșu în cauze civile având ca obiect partaj judiciar, respectiv o acțiune în constatare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat este neconstituțional, deoarece încalcă dreptul soților de a avea un drept de proprietate în devălmășie, iar prin faptul că se acordă creditorului dreptul de a urmări locuința unde își are domiciliul, aduce atingere dreptului constituțional la inviolabilitatea acestuia.

Judecătoria Buftea — Ilfov consideră că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 alin. 2 și 3 din Codul familiei este neîntemeiată. În acest sens, arată că reglementarea criticată stabilește o ordine imperativă în care pot fi urmărite bunurile comune ale soților de către creditorul personal al unuia dintre ei, asigurând totodată suficiente garanții pentru respectarea dreptului de proprietate al soțului devălmaș, care nu este debitor.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că exercitarea prerogativelor dreptului de proprietate nu trebuie absolutizată, iar legiuitorul este îndreptățit să stabilească conținutul și limitele dreptului de proprietate, potrivit art. 44 alin. (1) din Constituție. De asemenea, nu poate fi primită nici pretinsa contrariedade a acestora cu dispozițiile constituționale ale art. 25 alin. (2) și art. 27, întrucât, astfel cum sunt formulate, prevederile criticate nu aduc atingere acestor norme din Legea fundamentală.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 33 alin. 2 și 3 din Codul familiei, potrivit cărora, *„Cu toate acestea, după urmărirea bunurilor proprii ale soțului debitor, creditorul său personal poate cere împărțirea bunurilor comune, însă numai în măsura necesară pentru acoperirea creanței sale.*

În acest din urmă caz, bunurile atribuite prin împărțire fiecărui soț devin proprii.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 20 referitor la tratatele

internaționale privind drepturile omului, raportat la art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 8 din aceeași convenție, precum și celor ale art. 25 privind libera circulație și art. 27 privind inviolabilitatea domiciliului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 33 din Codul familiei prevăd că proprietatea comună în devălmășie poate înceta în timpul căsătoriei și la cererea creditorilor personali ai soților, în măsura necesară acoperirii creanțelor lor. Efectul este acela că bunurile partajate devin obiectul dreptului de proprietate exclusivă al fiecăruia dintre soți.

Curtea reține că, în cadrul comunității de bunuri a soților, constituie obiectul proprietății lor comune și, deci, se află în devălmășie numai acele bunuri asupra cărora ei au un drept de proprietate, în înțelesul art. 30 alin. 1 din Codul familiei: *„Bunurile dobândite în timpul căsătoriei de către oricare dintre soți sunt, de la data dobândirii lor, bunuri comune ale soților”*, ca o consecință firească a relațiilor personale izvorâte din căsătorie și ca o măsură legală de ocrotire a intereselor patrimoniale comune ale soților. Bunurile proprii ale fiecărui soț, care sunt enumerate la art. 31 din Codul familiei, nu intră în sfera bunurilor comune.

Soții pot avea două categorii de datorii: proprii și comune. În consecință, există și două categorii de creditori: personali și comuni.

În principiu, creditorul personal nu poate urmări pentru realizarea creanței sale bunurile comune (art. 33 alin. 1 din Codul familiei), acesta putând urmări numai bunurile proprii ale soțului debitor. Dacă bunurile proprii ale soțului debitor nu sunt suficiente pentru acoperirea creanțelor creditorilor personali, aceștia pot cere împărțirea bunurilor comune, prin hotărâre judecătorească, însă numai în măsura necesară acoperirii creanței, potrivit art. 33 alin. 2 din Codul familiei. Pe cale de consecință, ca regulă, legitimare procesuală în cadrul acțiunii având ca obiect partajul bunurilor comune ale soților în timpul căsătoriei are numai creditorul personal al unuia dintre aceștia.

În ipoteza în care datoria nu este personală, ci una comună soților, creditorul poate urmări bunurile comune, nemaiputându-se aprecia că are calitatea de creditor personal. Ca orice drept de proprietate, și dreptul de proprietate comună în devălmășie are în conținutul său atributele: posesie, folosință și dispoziție. Curtea constată că nici exercitarea prerogativelor dreptului de proprietate comună nu trebuie absolutizată, legiuitorul fiind îndreptățit să stabilească conținutul și limitele dreptului de proprietate în conformitate cu dispozițiile art. 44 alin. (1) din Constituție.

Potrivit acestor dispoziții, legiuitorul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat.

În acest context, Curtea constată că prevederile art. 33 alin. 2 și 3 din Codul familiei nu aduc atingere dreptului de proprietate privată, consacrat prin art. 44 din Legea fundamentală, și nici art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Având în vedere toate aceste argumente, Curtea constată că prevederile legale criticate din Codul familiei nu contravin

dispozițiilor constituționale și celor convenționale invocate în susținerea excepției.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 alin. 2 și 3 din Codul familiei, excepție ridicată de Mihai Neacșu în dosarele nr. 4.020/94/2009 și nr. 5.828/94/2009 ale Judecătorei Buftea — Ilfov.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 965

din 12 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Fundația Timișoara 89 în Dosarul nr. 2.745/30/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală, și care face obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.776D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că părțile Paul Alexander Martin și Margareta Laitin au depus la dosar note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, apreciind că Fundația Timișoara 89 nu justifică un interes legitim în susținerea excepției.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.745/30/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**, excepție ridicată de Fundația Timișoara 89 într-o cauză având ca obiect recursul formulat împotriva unei decizii civile pronunțate de Curtea de Apel Timișoara — Secția civilă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 5 din Legea nr. 10/2001 instituie o gravă inegalitate de tratament între cetățenii români care au părăsit țara, stabilindu-se în Germania, și cei care s-au stabilit într-una din țările enumerate la anexa nr. 1 din această lege, pentru simplul motiv, absolut independent de voința lor, că între România și Germania nu s-a încheiat un acord internațional privind reglementarea problemelor financiare în suspensie.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală consideră că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Legea nr. 10/2001 „nu este vădit neconstituțională”. În acest sens, arată că acest text de lege instituie una dintre excepțiile de la regula vocației generale la acordarea de măsuri reparatorii pentru imobilele care fac parte din domeniul de aplicare a legii. Ca atare, drept urmare a excepției peremptorii instituite de legiuitor prin art. 5 din lege, părțile nu pot beneficia nici de restituirea în natură și nici de măsuri reparatorii prin echivalent.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 5 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, astfel cum au fost completate prin art. I pct. 3 din Legea nr. 1/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 3 februarie 2009.

Textul de lege criticat are în prezent următorul conținut:

Art. 5: „(1) *Nu sunt îndreptățite la restituire în natură sau la măsuri reparatorii în echivalent persoanele care au primit despăgubiri potrivit acordurilor internaționale încheiate de*

România privind reglementarea problemelor financiare în suspensie, enumerate în anexa nr. 1, care face parte integrantă din prezenta lege.

(2) *Dispozițiile alin. (1) se aplică și persoanelor ale căror averi au fost dobândite ilicit, în conformitate cu hotărârile instanțelor judecătorești pronunțate până la 6 martie 1945. Atât anexa nr. 1 la prezenta lege, cât și hotărârile judecătorești respective se afișează pe pagina de internet a autorității publice cu atribuții în domeniul retrocedărilor.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege este criticat pe motiv că legiuitorul a instaurat un regim juridic diferențiat între persoanele îndreptățite potrivit Legii nr. 10/2001, respectiv cele care au primit despăgubiri pe cale administrativă internă și cele ce au primit despăgubiri în baza unor acorduri internaționale.

Față de critica de neconstituționalitate formulată, prin Decizia nr. 594 din 19 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 581 din 23 august 2007, Curtea a constatat că, la fel ca în cauza de față, pretinsa neconstituționalitate este dedusă din compararea textului criticat cu o altă prevedere din Legea nr. 10/2001, și anume art. 2 alin. (2). Or, sub acest aspect, Curtea, în jurisprudența sa, a statuat că neconstituționalitatea unui text nu poate fi dedusă din compararea unor prevederi de lege dintr-un anumit domeniu între ele, ci numai din constatarea unei neconcordanțe între diferite reglementări și dispoziții ori principii din Constituție.

Prin decizia sus-menționată, Curtea a statuat că textul de lege criticat nu instituie privilegii sau discriminări între cetățeni și nu încalcă principiul constituțional al egalității în drepturi, consacrat prin art. 16 din Constituție, tratamentul egal impunându-se doar pentru cetățenii aflați în situații identice.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în decizia menționată își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Fundația Timișoara 89 în Dosarul nr. 2.745/30/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 968

din 12 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1073 și art. 1541 din Codul civil

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1073 și art. 1541 din Codul civil, excepție ridicată de Tiziano Chiarotto în Dosarul nr. 5760.1/325/2009 al Tribunalului Timiș — Secția civilă, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.838D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 822/R din 29 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5760.1/325/2009, **Tribunalul Timiș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1.073 și art. 1.541 din Codul civil**, excepție ridicată de Tiziano Chiarotto într-o cauză având ca obiect obligația de a face.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 1073 din Codul civil sunt neconstituționale, întrucât dau naștere arbitrarului, instanțele, în mod subiectiv, având posibilitatea de a alege între obligarea debitorului la îndeplinirea obligației și cea la dezdăunare, neexistând niciun criteriu de evaluare a daunelor. În ceea ce privește prevederile art. 1541 din Codul civil, apreciază că acestea sunt neconstituționale în măsura în care se solicită mandatarului să remită mandantului chiar și ce nu i s-ar fi convenit, creându-se astfel o diferență nejustificată între „contractul de mandat și alte contracte similare, cum ar fi cel de asistență juridică”.

Tribunalul Timiș — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În argumentare, arată că aspectele invocate în susținerea acesteia nu reprezintă o problemă de constituționalitate, ci doar de interpretare și aplicare a legii civile în speța dedusă judecării.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1073 și art. 1541 din Codul civil, care au următorul conținut:

— Art. 1073: „*Creditorul are dreptul de a dobândi îndeplinirea exactă a obligației și în caz contrar are dreptul la dezdăunare.*”;

— Art. 1541: „*Mandatarul este dator, oricând i se va cere, a da seama mandantului de lucrările sale și de a-i remite tot ceea ce ar fi primit în puterea mandatului, chiar când ceea ce ar fi primit nu s-ar fi convenit mandantului.*”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 57 privind exercitarea drepturilor și a libertăților, art. 124 privind înfăptuirea justiției și a celor ale art. 135 privind economia României.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că reglementarea criticată a mai fost supusă controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași norme din Legea fundamentală și cu o motivare similară.

În acest sens, sunt deciziile nr. 1.210 din 5 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 801 din 30 noiembrie 2010, și nr. 1.253 din 7 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 18 noiembrie 2010, prin care Curtea a statuat că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Astfel, prin aceste decizii, Curtea a constatat că prevederile art. 1541 din Codul civil se referă la obligația mandatarului de a da socoteală și de a răspunde pentru îndeplinirea mandatului. Această obligație reprezintă îndatorirea mandatarului de a-i aduce la cunoștință mandantului toate informațiile referitoare la demersurile și la rezultatele obținute, precum și de a-i preda bunurile sau valorile primite în temeiul mandatului, inclusiv înscrisurile doveditoare ale actelor juridice.

Obligația mandatarului de a remite mandantului tot ceea ce ar fi primit în puterea mandatului, chiar când ceea ce ar fi primit nu s-ar fi convenit acestuia din urmă, este justificată de faptul că

actele juridice pe care mandatarul le-a încheiat produc efecte între terți și mandantul în numele căruia au fost încheiate acele acte, iar nu între mandatar și terți. Dacă terțul dorește restituirea unei sume sau a unui bun, el va acționa direct pe mandant, care va trebui să restituie ce a obținut necuvenit.

În ceea ce privește susținerea potrivit căreia se creează o diferență nejustificată între contractul de mandat și cel de asistență juridică din perspectiva obligației de a da socoteală, prin aceleași decizii, Curtea a constatat că nici aceasta nu este întemeiată, pentru argumentele acolo reținute.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1073 din Codul civil, prin Decizia nr. 432 din 15 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 6 iunie 2008, Curtea a statuat că acest text de lege stabilește regula de principiu privind efectele obligațiilor, și anume de a da creditorului dreptul de a urmări și de a obține de la debitor îndeplinirea exactă a prestației la care s-a obligat sau de a cere despăgubiri în caz de neexecutare.

Finalitatea textului este evidentă și constă în realizarea drepturilor legale ale creditorului prin determinarea debitorului de a executa obligația la care este ținut în temeiul unui contract încheiat între părți, sub sancțiunea suportării unor despăgubiri. Asemenea reglementări creează condițiile indispensabile valorificării dreptului de proprietate privată, dând expresie principiului garantării și ocrotirii acestuia, în mod egal, indiferent de titular.

De asemenea, Curtea a constatat că nu poate fi reținută nici critica potrivit căreia textele de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 57 privind exercitarea drepturilor și a libertăților, art. 124 privind îndeplinirea și art. 135 privind economia României.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1073 și art. 1541 din Codul civil, excepție ridicată de Tiziano Chiarotto în Dosarul nr. 5760.1/325/2009 al Tribunalului Timiș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 989

din 12 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 975 din Codul civil

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 975 din Codul civil, excepție ridicată de

Simion Jr. Arcălean, Leontina Arcălean și Mihaela-Teodora Ștefan în Dosarul nr. 10.980/190/2010 al Judecătorei Bistrița — Secția civilă, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 471D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, deoarece aceasta nu este motivată, conform exigențelor art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 martie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 10.980/190/2010, **Judecătoria Bistrița — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 975 din Codul civil**, excepție ridicată de Simion Jr. Arcălean, Leontina Arcălean și Mihaela-Teodora Ștefan într-o cauză civilă având ca obiect o acțiune pauliană.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 975 din Codul civil contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5), precum și celor ale art. 44 alin. (1), (2) și (8), fără a argumenta însă în ce constă pretinsa neconstituționalitate a acestora.

Judecătoria Bistrița — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, arată că textul de lege criticat nu contravine normelor constituționale și convenționale invocate de autorii acesteia.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 975 din Codul civil, excepție ridicată de Simion Jr. Arcălean, Leontina Arcălean și Mihaela-Teodora Ștefan în Dosarul nr. 10.980/190/2010 al Judecătoriei Bistrița — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.003

din 14 iulie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (6) lit. c)
din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**

Augustin Zegrean — președinte
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Ion Predescu — judecător

Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Ionița Cochințu — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 975 din Codul civil, potrivit cărora „*Ei [creditorii] pot asemenea, în numele lor personal, să atace actele viclene făcute de debitor în prejudiciul drepturilor lor.*”

Autorii excepției susțin că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) potrivit cărora, în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, precum și celor ale art. 44 alin. (1), (2) și (8) referitoare la dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că autorii excepției nu precizează în ce anume constă pretinsa contraritate a textului de lege criticat cu normele constituționale invocate, limitându-se a menționa unele aspecte legate de împrejurările concrete ale cauzei deduse judecării.

Așa fiind, simpla enumerare în susținerea excepției a unor norme constituționale nu este de natură să satisfacă exigențele art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, prevederi potrivit cărora „*Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate*”, deoarece acest fapt ar avea semnificația exercitării unui control de constituționalitate din oficiu, ceea ce este inadmisibil în raport cu dispozițiile art. 146 din Constituție.

În aceste condiții, excepția de neconstituționalitate, așa cum a fost formulată, urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (6) lit. c) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Raiffeisen Bank cu sediul în București în Dosarul nr. 7/86/2001 al Tribunalului Suceava — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textul criticat nu încalcă normele constituționale invocate, ci constituie expresia acestora.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7/86/2001, **Tribunalul Suceava — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (6) lit. c) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Raiffeisen Bank cu sediul în București într-o cauză având ca obiect Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile art. 4 alin. (6) lit. c) din Legea nr. 85/2006 încalcă dispozițiile constituționale ale art. 44 alin. (1) teza întâi și art. 136 alin. (1), întrucât prin diminuarea sumelor rezultate din lichidarea averii debitorului se încalcă dreptul creditorilor la recuperarea propriilor creanțe.

Scopul înființării fondului de lichidare nu îl reprezintă asigurarea sumelor necesare procedurii, precum și remunerării activității desfășurate de lichidator sau administrator în situația în care, în patrimoniul debitorului, nu există fonduri sau bunuri valorificabile. Astfel, așa cum se precizează în art. 4 alin. (7) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, sumele prevăzute la art. 6 lit. c) vor fi virate în contul filialei Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România din care face parte administratorul judiciar/lichidatorul care transmite suma. În aceste condiții, în cadrul procedurii insolvenței, o entitate care nu participă la procedura colectivă, care are drept scop maximizarea posibilității recuperării creanțelor din averea debitorului, beneficiază de sumele rezultate din lichidarea patrimoniului diferiților debitori, intrând astfel în contradicție cu dreptul părților la un proces echitabil.

De asemenea, arată că potrivit art. 44 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006 privind organizarea activității practicienilor în insolvență, bugetul Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România este constituit, printre altele, și din cotizațiile membrilor săi, iar sumele colectate au ca destinație protejarea intereselor acestora, precum și remunerarea în situațiile în care societatea aflată în insolvență sau faliment nu dispune de bunuri din a căror valorificare să poată să-și acopere cheltuielile efectuate pe parcursul procedurii.

Pe cale de consecință, introducerea unui nou comision suplimentar de 2%, care urmează a fi încasat de Uniunea Națională a Practicienilor în Insolvență din România, în temeiul unui alt act normativ decât cel care reglementează organizarea și funcționarea profesiei de practician în insolvență, este de natură să confere o poziție dominantă acestei asociații profesionale.

Tribunalul Suceava — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, reținând ca motivare susținerile autorului excepției.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale. În ce privește critica față de art. 21 din Constituție, aceasta nu poate fi reținută, deoarece dispozițiile criticate nu îngrădesc sub niciun aspect liberul acces la justiție, nu împiedică părțile interesate de a apela la instanțele judecătorești și de a se prevala de toate garanțiile procesuale.

Referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 44 și art. 136 din Constituție, arată că normele criticate sunt în deplină concordanță cu prevederile constituționale, potrivit cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 alin. (6) lit. c) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, care au următorul cuprins: „(6) *Fondul prevăzut la alin. (4) va fi constituit prin: [...]*

c) preluarea a 2,0% din sumele recuperate în cadrul procedurilor de insolvență, inclusiv din fondurile obținute din vânzarea bunurilor din averea debitorului, sumă care va fi inclusă în categoria cheltuielilor aferente procedurii în sensul alin. (1).”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că textul criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3), art. 44 alin. (1) teza întâi și art. 136 alin. (5).

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. În ce privește încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3), Curtea observă faptul că preluarea a 2% din sumele recuperate în cadrul procedurilor de insolvență, inclusiv din fondurile obținute din vânzarea bunurilor din averea debitorului, și includerea acestei sume în categoria cheltuielilor aferente procedurii nu poate conferi un caracter inechitabil procesului și nu conduce la tergiversarea soluționării cauzelor.

Sintagma „proces echitabil” din cuprinsul art. 21 alin. (3) din Constituție semnifică un tratament egal aplicat celor două părți în cadrul litigiilor atât din punct de vedere al drepturilor lor, cât și sub aspectul respectării garanțiilor procedurale.

Pe de altă parte, dispozițiile criticate nu îngrădesc sub niciun aspect liberul acces la justiție, nu împiedică părțile interesate de

a apela la instanțele judecătorești și de a se prevala de toate garanțiile procesuale.

2. Referitor la încălcarea dispozițiilor art. 44, Curtea observă că însuși autorul excepției recunoaște că, potrivit art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, conținutul și limitele dreptului de proprietate se stabilesc prin lege, iar conferirea unor drepturi anumitor participanți la procedura falimentului nu le atribuie în niciun caz acestora o poziție dominantă, privilegiată.

Este firesc și echitabil ca lichidatorul care a efectuat acte și lucrări în interesul procedurii pentru un debitor falit, din a cărui avere nu poate fi remunerat, să apeleze la fondul de lichidare instituit în acest scop și constituit, printre alte surse, și din procentul de 2% rezultat din sumele recuperate în cadrul procedurii de insolvență ce privește alți debitori.

Contrar susținerilor autorului excepției, care au fost preluate și de instanța de judecată, instituirea fondului de lichidare are

tocmai scopul de a îndestula lichidatorii; se evită astfel situația ca lichidatorii, care au realizat întreaga procedură a insolvenței pentru anumiți debitori, să nu poată fi plătiți pentru motivul că acești debitori nu au disponibilități în cont, în urma lichidării.

Procedura insolvenței nu se realizează numai în interesul creditorilor, ci și al debitorului și mai ales în interesul întregii societății, în special în ce privește apărarea securității circuitului civil, prin eliminarea societăților comerciale insolvabile, fapt care conduce la o mai bună și eficientă desfășurare a relațiilor comerciale.

În sfârșit, în ceea ce privește încălcarea prevederilor constituționale ale art. 136 alin. (5) Curtea observă că sunt aplicabile considerentele avute în vedere la pct. 2, în condițiile în care și inviolabilitatea proprietății private este interpretată tot prin prisma art. 44 din Constituție.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (6) lit. c) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Raiffeisen Bank cu sediul în București în Dosarul nr. 7/86/2001 al Tribunalului Suceava — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionita Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.024

din 14 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Curții de Apel Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 14 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.211/86/2009 **Curtea de Apel Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de**

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Gheorghe Rotaru în Dosarul nr. 6.211/86/2009 al

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 din Codul de procedură civilă.

Excepția a fost ridicată de Gheorghe Rotaru într-o cauză având ca obiect cererea de soluționare a recursurilor declarate împotriva sentinței nr. 2.286 din 16 decembrie 2009 pronunțată de Tribunalul Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece în situația în care partea pentru care s-a intervenit a fost în imposibilitatea de a formula calea de atac, aceasta se află în situația de a nu se putea apăra. Or, în aceste condiții calea de atac formulată de către intervenientul accesoriu ar fi de natură a ocroti drepturile părții pentru care s-a intervenit, inclusiv dreptul la apărare.

De asemenea, în opinia autorului excepției, dispozițiile legale criticate reglementează o îngărđire a accesului liber la justiție, fiind limitat accesul spre cel de-al doilea grad de jurisdicție.

Curtea de Apel Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția invocată este întemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 21 și art. 24, în măsura în care nu i se recunoaște intervenientului în interesul uneia dintre părți dreptul de a declara recurs în lipsa formulării recursului de către partea în interesul căreia a intervenit.

Regula instituită de art. 21 alin. (2) din Constituție are ca semnificație faptul că legiuitorul nu poate exclude de la exercițiul drepturilor procesuale nicio categorie de persoane.

Legiuitorul poate institui reguli speciale de procedură, însă nu poate aduce atingere substanței dreptului de acces liber la justiție în situația în care sunt date condițiile de exercițiu ale acțiunii civile, iar persoana își exercită drepturile cu bună credință și în limite rezonabile.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Gheorghe Rotaru în Dosarul nr. 6.211/86/2009 al Curții de Apel Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 56 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut: „*Apelul sau recursul făcut de cel care intervine în interesul uneia din părți se socotește neavenit, dacă partea pentru care a intervenit nu a făcut ea însăși apel sau recurs.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (3) — *Accesul liber la justiție*, art. 24 alin. (2) — *Dreptul la apărare* și art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată. Dispozițiile legale criticate reprezintă norme de procedură care, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, sunt stabilite prin lege. Astfel, dispozițiile art. 56 din Codul de procedură civilă fac parte din secțiunea I — *„Intervenția”* a capitolului III — *„Alte persoane care pot lua parte la judecată”* din titlul I — *„Părțile”* al cărții a doua — *„Procedura contencioasă”*. Prin dispozițiile criticate nu se limitează drepturile părților și nici ale intervenienților, deoarece nimic nu le împiedică pe acestea să se adreseze instanțelor judecătorești, să folosească toate mijloacele de apărare prevăzute de lege și să beneficieze de garanțiile procesului echitabil.

Curtea mai reține că intervenția în interesul altei persoane, având caracter accesoriu în raport cu cererea principală (formulată de partea în interesul căreia s-a făcut intervenția), permite unei persoane să se alăture și să susțină interesele unei părți aflate într-un litigiu pentru a întări poziția acesteia din urmă. Prin urmare, intervenția în interesul altei persoane este menită să sprijine reclamarea și realizarea drepturilor unei părți din litigiu, dar nu să îndeplinească acte și fapte în locul titularului parte în proces. Din acest motiv, textul criticat stabilește cu rigoare că nu poate fi primit apelul sau recursul făcut de către un intervenient în interesul altuia și introdus în locul apelului sau recursului celui pentru care s-a făcut intervenția, întrucât intervenientul nu poate invoca un interes propriu.

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.039

din 14 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor
art. 10 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Cecilia Dăscălescu în Dosarul nr. 543/222/2008 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent face referatul cauzei și arată că la dosar s-a depus o cerere prin care autorul excepției de neconstituționalitate solicită acordarea unui nou termen de judecată, deoarece la termenul stabilit pentru soluționarea excepției va fi internat în spital, nefăcând dovada în acest sens.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune cererii formulate.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 156 alin. (1) din Codul de procedură civilă respinge cererea de amânare.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată și menținerea jurisprudenței.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 543/222/2008, **Tribunalul Botoșani — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru**, excepție ridicată de Cecilia Dăscălescu într-o cauză având ca obiect o acțiune civilă pentru pretenții — restituire împrumut.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate nu fac diferența

între cererea de intervenție în interes propriu și cererea de intervenție accesorie, ambele fiind taxate după regulile aplicabile cererii sau acțiunii principale, ajungându-se astfel la o dublă taxare, ceea ce duce la încălcarea art. 21 alin. (3) din Constituție.

Tribunalul Botoșani — Secția civilă opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 10 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, cu următorul conținut: „*Cererile reconvenționale, cererile de intervenție și de chemare în garanție se taxează după regulile aplicabile cererii sau acțiunii principale.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, acest text de lege contravine prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice fără privilegii și fără discriminări și ale art. 21 alin. (1) privind dreptul oricărei persoane de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și a intereselor sale legitime.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și critici similare.

Astfel, prin Decizia nr. 796 din 9 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 961 din 29 noiembrie 2006, Curtea a reținut că susținerea autorului excepției, potrivit căreia intervenientul are obligația de a-și timbra cererea la valoarea acesteia sau a acțiunii principale, este eronată. Art. 10 din lege prevede că cererile de intervenție se taxează după regulile aplicabile cererii sau acțiunii principale, aspect care nu duce la concluzia autorului excepției. Analizând norma legală criticată, Curtea observă că procedura de stabilire a taxei de timbru în cazul cererii de intervenție este aceeași cu cea aplicabilă cererii principale, nu și cuantumul taxei, care se calculează în funcție de valoarea pretinsă prin cererea de intervenție.

În acest sens sunt, de altfel, și prevederile art. 10 alin. (2) din Normele metodologice pentru aplicarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, aprobate prin Ordinul ministrului de stat, ministrul justiției, nr. 760/C/1999, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 10 august 1999, potrivit cărora „*Cererile reconvenționale, cererile de intervenție și de chemare în garanție ce apar în urma unei acțiuni care are ca obiect drepturi evaluabile în bani sunt supuse taxei judiciare de timbru calculate la valoarea ce se pretinde prin aceste cereri*”.

De asemenea, prin numeroase decizii, spre exemplu prin Decizia nr. 109 din 1 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 5 aprilie 2011, Decizia nr. 1.072 din 16 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 679 din 7 octombrie 2010, Decizia nr. 494 din 6 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 378 din 19 mai 2008, sau Decizia nr. 845 din 28 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 18 ianuarie 2007, Curtea, soluționând excepția de neconstituționalitate, a constatat, în esență, potrivit dispozițiilor constituționale, că accesul liber la

justiție nu echivalează cu gratuitatea serviciului prestat de instanțele judecătorești, legiuitorul având deplina legitimitate constituțională de a impune taxe judiciare de timbru fixe sau calculate la valoare în funcție de obiectul litigiului.

Nicio dispoziție constituțională nu interzice stabilirea taxelor de timbru în justiție, fiind justificat ca persoanele care se adresează autorităților judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuite de realizarea actului de justiție. Regula este cea a timbrării acțiunilor în justiție, excepțiile fiind posibile numai în măsura în care sunt stabilite de legiuitor. Cheltuielile ocazionate de realizarea actului de justiție sunt cheltuieli publice, la a căror acoperire, potrivit art. 56 din Constituție, cetățenii sunt obligați să contribuie prin impozite și taxe stabilite în condițiile legii.

Echivalentul taxelor judiciare de timbru este integrat în valoarea cheltuielilor stabilite de instanța de judecată prin hotărârea pe care o pronunță în cauză, plata acestora revenind părții care cade în pretenții. În același sens este, de altfel, și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în care s-a statuat că o caracteristică a principiului liberului acces la justiție este aceea că nu este un drept absolut (Cauza *Ashingdane împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, 1985). Astfel, acest drept, care cere prin însăși natura sa o reglementare din partea statului, poate fi subiectul unor limitări, atât timp cât nu este atinsă însăși substanța sa.

De asemenea, Curtea a statuat că, potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, justițiabilii pot obține scutiri, reduceri, amânări sau eșalonări de la plata taxelor judiciare de timbru.

Neintervenind elemente noi, de natură a justifica reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluțiile și considerentele acestor decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Cecilia Dăscălescu în Dosarul nr. 543/222/2008 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Ionița Cochințu

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea și completarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 104/2003 privind manipularea cadavrelor umane și prelevarea organelor și țesuturilor de la cadavre în vederea transplantului, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 451/2004

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 2 din Legea nr. 75/2010 privind externarea persoanelor decedate, de religie islamică,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 104/2003 privind manipularea cadavrelor umane și prelevarea organelor și țesuturilor de la cadavre în vederea transplantului, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 451/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 340 din 19 aprilie 2004, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 3 alineatul (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) după constatarea decesului, cadavrul este păstrat două ore în secția unde a fost internat pacientul, într-o cameră special amenajată; în situația în care nu este posibilă amenajarea unei camere în fiecare secție, spitalul amenajează o încăpere destinată acestui scop;”.

2. La articolul 3, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Următoarele acte/manevre medicale post-mortem se efectuează după confirmarea medicală a morții cerebrale, la interval de cel puțin 6 ore pentru adulți și copii cu vârsta de peste 7 ani și după un interval de cel puțin 12 ore pentru copii sub vârsta de 7 ani:

a) autopsia;

b) eliberarea certificatului medical constatator de deces, în același timp cu eliberarea decedatului îmbălsămat și/sau autopsiat;

c) îmbălsămarea.”

3. La articolul 3, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (5), cu următorul cuprins:

„(5) Externarea persoanelor decedate, de religie islamică, se realizează, la cererea familiei, într-un interval de 24 de ore de la constatarea decesului, în condițiile în care nu există suspiciunea unor implicații medico-legale prevăzute de lege.”

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:
Ministrul sănătății,
Ritli Ladislau
Ministrul administrației și internelor,
Constantin-Traian Igaș

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind darea în administrarea Ministerului Sănătății, pentru Serviciul Județean de Ambulanță Sălaj, a unui imobil aflat în domeniul public al statului

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 12 alin. (1) și (2) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă darea în administrarea Ministerului Sănătății, pentru Serviciul Județean de Ambulanță Sălaj, a unui imobil situat în orașul Șimleu Silvaniei, județul Sălaj, identificat potrivit anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre, trecut în domeniul public al statului prin Hotărârea Consiliului Județean Sălaj nr. 90 din 30 iunie 2011, cu destinația de sediu pentru Substația de Ambulanță Șimleu Silvaniei.

Art. 2. — Predarea-preluarea imobilului prevăzut la art. 1 se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în

termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 3. — Ministerul Sănătății își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, va opera modificarea corespunzătoare a anexei nr. 15 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.020 și 1.020 bis din 21 decembrie 2006, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:

Ministrul sănătății,

Ritli Ladislau

Ministrul administrației și internelor,

Constantin-Traian Igaș

Ministrul finanțelor publice,

Gheorghe Ialomițianu

București, 14 septembrie 2011.
Nr. 911.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE
ale imobilului aflat în domeniul public al statului care se transmite în administrarea Ministerului Sănătății,
pentru Serviciul Județean de Ambulanță Sălaj

Denumirea bunului care face obiectul actului normativ	Locul unde este situat imobilul	Elementele de identificare			Valoarea de inventar (lei)	Ordonatorul/ Administratorul de la care trece bunul în domeniul public al statului (CIF și denumire)	Ordonatorul/ Administratorul la care trece bunul în domeniul public al statului (CIF și denumire)	Numărul de înregistrare în inventarul bunurilor din domeniul public al statului
		Codul de clasificare	Descrierea tehnică	Cartea funciară				
Substația de Ambulanță Șimleu Silvaniei	Orașul Șimleu Silvaniei, str. Simion Bărnuțiu nr. 12, județul Sălaj	8.25.07	Clădire sediu și anexe Sc = 785 m ² S teren = 2.933 m ²	C.F. nr. 51768 Șimleu Silvaniei	311.546,69	Consiliul Județean Sălaj, prin Hotărârea Consiliului Județean Sălaj nr. 90/2011 CIF 4494764	Ministerul Sănătății/ CIF 4266456 Serviciul Județean de Ambulanță Sălaj/ CIF 7595291	Ministerul Finanțelor Publice urmează să atribuie numărul de inventar

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind transmiterea unor imobile — teren din domeniul public al statului
și din administrarea Serviciului Român de Informații în domeniul public al municipiului Constanța
și în administrarea Consiliului Local al Municipiului Constanța, județul Constanța**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 9 alin. (1) și al art. 12 alin. (1) și (2) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă transmiterea unor imobile — teren, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, din domeniul public al statului și din administrarea Serviciului Român de Informații în domeniul public al municipiului Constanța și în administrarea Consiliului Local al Municipiului Constanța, județul Constanța.

Art. 2. — Predarea-preluarea imobilelor — teren prevăzute la art. 1 se face pe bază de protocol încheiat între părțile

interesate, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 3. — Serviciul Român de Informații împreună cu Ministerul Finanțelor Publice vor opera modificarea corespunzătoare a anexei nr. 43 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:

Directorul Serviciului Român de Informații,
George Cristian Maior
Ministrul administrației și internelor,
Constantin-Traian Igaș
Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Ialomițianu

București, 14 septembrie 2011.
Nr. 912.

ANEXĂ

**DATELE DE IDENTIFICARE
ale imobilelor — teren care se transmit din domeniul public al statului
și din administrarea Serviciului Român de Informații în domeniul public al municipiului Constanța
și în administrarea Consiliului Local al Municipiului Constanța, județul Constanța**

Nr. crt.	Locul unde este situat imobilul	Persoana juridică de la care se transmite imobilul	Persoana juridică la care se transmite imobilul	Numărul de identificare atribuit de către Ministerul Finanțelor Publice	Caracteristicile tehnice ale imobilului
1.	Municipiul Constanța, stațiunea Mamaia, județul Constanța	Statul român, din administrarea Serviciului Român de Informații	Municipiul Constanța, în administrarea Consiliului Local al Municipiului Constanța, județul Constanța	105.969 (parțial)	1. Teren în suprafață de 113 m ² , cu nr. cadastral 229717 — Cartea funciară nr. 229717 — Constanța; 2. Teren în suprafață de 252 m ² , cu nr. cadastral 229720 — Cartea funciară nr. 229720 — Constanța.
2.	Municipiul Constanța, stațiunea Mamaia, județul Constanța	Statul român, din administrarea Serviciului Român de Informații	Municipiul Constanța, în administrarea Consiliului Local al Municipiului Constanța, județul Constanța	155.540	Teren în suprafață de 966 m ² , cu nr. cadastral 229233 — Cartea funciară nr. 229233 — Constanța.

ACTE ALE CONSILIULUI CONCURENȚEI

CONSILIUL CONCURENȚEI

ORDIN

privind punerea în aplicare a Regulamentului pentru modificarea și completarea Regulamentului privind analiza și soluționarea plângerilor referitoare la încălcarea prevederilor art. 5, 6 și 9 din Legea concurenței nr. 21/1996 și a prevederilor art. 101 și 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, pus în aplicare prin Ordinul președintelui Consiliului Concurenței nr. 499/2010

În baza prevederilor art. 20 alin. (4) lit. d), art. 27 alin. (1), precum și ale art. 28 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Consiliului Concurenței emite următorul ordin:

Art. 1. — În urma adoptării în Plenul Consiliului Concurenței se pune în aplicare Regulamentul pentru modificarea și completarea Regulamentului privind analiza și soluționarea plângerilor referitoare la încălcarea prevederilor art. 5, 6 și 9 din Legea concurenței nr. 21/1996 și a prevederilor art. 101 și 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, pus în aplicare prin Ordinul președintelui Consiliului Concurenței

nr. 499/2010, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Compartimentele de specialitate din cadrul Consiliului Concurenței vor urmări punerea în aplicare a prevederilor prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Consiliului Concurenței,
Bogdan Marius Chirițoiu

București, 7 septembrie 2011.
Nr. 710.

ANEXĂ

REGULAMENT

pentru modificarea și completarea Regulamentului privind analiza și soluționarea plângerilor referitoare la încălcarea prevederilor art. 5, 6 și 9 din Legea concurenței nr. 21/1996 și a prevederilor art. 101 și 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, pus în aplicare prin Ordinul președintelui Consiliului Concurenței nr. 499/2010

În temeiul art. 27 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Consiliul Concurenței adoptă prezentul regulament.

Art. I. — Regulamentul privind analiza și soluționarea plângerilor referitoare la încălcarea prevederilor art. 5, 6 și 9 din Legea concurenței nr. 21/1996 și a prevederilor art. 101 și 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, pus în aplicare prin Ordinul președintelui Consiliului Concurenței nr. 499/2010, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 687 din 12 octombrie 2010, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 2, alineatele (2)—(4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Reclamantul trebuie să demonstreze interesul lor legitim direct sau indirect. Existența interesului nu poate fi prezumată. Consiliul Concurenței este îndreptățit, fără a aduce atingere dreptului său de a declanșa o investigație din oficiu, să nu dea curs plângerii unei persoane fizice sau juridice care nu poate demonstra un interes legitim.

(3) Consiliul Concurenței poate verifica, în orice etapă a procedurii, dacă este îndeplinită sau nu această condiție. În mod particular, în cazul asociațiilor de protecție a consumatorilor, asociațiilor patronale sau profesionale legal înregistrate există un interes indirect care poate fi considerat acceptabil din punctul de vedere al posibilității de formulare a unei plângeri, cu condiția ca, pe de o parte, asociația să aibă dreptul de a reprezenta

interesele membrilor săi și, pe de altă parte, comportamentul denunțat să fie susceptibil de a leza interesele a cel puțin 2 membri ai asociației.

(4) Autoritățile publice locale pot avea și ele un interes legitim, în calitatea acestora de cumpărători ori de utilizatori ai bunurilor sau serviciilor afectate de comportamentul împotriva căruia depun plângere. Acestea însă nu sunt considerate ca având un interes legitim, în sensul art. 40 din lege, în măsura în care aduc în atenția Consiliului Concurenței pretinse încălcări *pro bono publico*.”

2. La articolul 3, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Plângerile depuse de către persoanele fizice sau juridice trebuie să conțină toate informațiile minime solicitate prin formularul de plângere prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul regulament. Persoanele fizice și juridice trebuie să furnizeze și copii ale documentelor relevante pentru a susține plângerea depusă, documente care le sunt în mod rezonabil disponibile, și, în măsura posibilului, să indice Consiliului Concurenței de unde pot fi obținute alte informații și documente relevante în cauză, care nu le sunt disponibile reclamantilor.”

3. Articolul 5 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 5

Încadrarea legală a faptelor

(1) Încadrarea legală exactă a faptelor este atributul Consiliului Concurenței. Reclamanții nu sunt obligați să ofere o încadrare exactă a faptelor, ci doar opinia lor în această privință. Reclamanții trebuie să se refere la regulamentele și instrucțiunile adoptate de Consiliul Concurenței și, în măsura în care au cunoștință de acestea, la cele emise de Comisia Europeană, precum și la practica și jurisprudența europeană.

(2) Înțelegerile și practicile intră sub incidența legii atunci când sunt capabile să afecteze concurența pe piața românească ori pe o parte a acesteia, în cazul art. 5 din lege, sau în măsura în care pot afecta activitatea economică ori pot prejudicia consumatorii, în cazul art. 6 din lege. Ori de câte ori Consiliul Concurenței aplică prevederile art. 5 și 6 din lege, în măsura în care faptele analizate pot afecta comerțul dintre statele membre, acesta aplică, de asemenea, prevederile art. 101 și 102 din TFUE. Atunci când o înțelegere sau practică nu este capabilă să afecteze comerțul dintre statele membre, se poate aplica legislația națională, nu și legislația comunitară.

(3) Acțiunile sau inacțiunile autorităților și instituțiilor administrației publice centrale ori locale și ale entităților către care acestea își delegă atribuțiile, precum limitarea libertății comerțului sau a autonomiei întreprinderilor, exercitate cu respectarea reglementărilor legale și/sau stabilirea de condiții discriminatorii pentru activitatea întreprinderilor, sunt interzise dacă restrâng, împiedică sau denaturează concurența. Autoritățile, instituțiile publice și entitățile către care acestea își delegă atribuțiile au obligația activă de a asigura respectarea liberei concurențe, iar restricțiile de la aceasta trebuie să fie justificate temeinic pe motive de interes public general și să fie limitate ca durată și arie geografică în măsura maximă posibilă.”

4. La articolul 6 alineatul (1), litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

„c) transmiterea unei înștiințări, în scris, cu privire la faptul că plângerea nu intră sub incidența legii în ceea ce privește faptele reclamate;”

5. La articolul 6, alineatele (2) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Consiliul Concurenței poate decide să declanșeze procedura de investigație privind o eventuală încălcare a art. 5, 6 sau 9 din lege și a art. 101 sau 102 din TFUE în orice moment, dar nu mai târziu de expirarea termenului de 60 de zile, prevăzut de art. 40 alin. (2) din lege, pentru emiterea unei decizii referitoare la o plângere. Termenul de 60 de zile începe să curgă de la data la care i se confirmă reclamantului faptul că plângerea este considerată completă și îndeplinește toate condițiile, potrivit art. 3 din prezentul regulament. Decizia va fi luată de comisia de caz, cu excepția situației în care cel puțin unul dintre membrii comisiei solicită motivat dezbaterii plângerii de către Plenul Consiliului Concurenței.

.....
 (5) Procedura de investigație se va derula potrivit dispozițiilor art. 41—44 din lege. Raportul asupra investigației, cu excepția prevăzută la art. 42 alin. (1) din lege, va fi transmis spre luare la cunoștință persoanelor supuse investigației, acordându-se acestora un termen de minimum 30 de zile în care să își formuleze, în scris, observațiile lor asupra conținutului raportului. Termenul pentru comunicarea observațiilor de către părțile implicate este fixat de președintele Consiliului Concurenței, de la caz la caz, ținând seama de complexitatea cazului, și nu va fi mai scurt de 30 de zile de la data primirii raportului asupra investigației de către părți.”

6. La articolul 6, după alineatul (5) se introduc două noi alineate, alineatele (5¹) și (5²), cu următorul cuprins:

„(5¹) În cadrul termenului pentru comunicarea observațiilor, destinarii raportului de investigație pot solicita organizarea de audieri. Președintele Consiliului Concurenței poate organiza audieri și în lipsa unei solicitări din partea destinatarilor raportului de investigație, în cazul în care apreciază că este util pentru stabilirea adevărului în cauza investigată.

(5²) În situația în care investigația a fost declanșată ca urmare a unei plângeri și se constată că aceasta nu a condus la descoperirea unor dovezi suficiente privind încălcarea legii, care să justifice impunerea de măsuri sau sancțiuni de către Consiliul Concurenței, închiderea investigației se va face prin decizie a Plenului Consiliului Concurenței, în urma audierii părților implicate, dacă autorul plângerii solicită organizarea de audieri.”

7. La articolul 6, alineatele (9) și (12) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(9) Atunci când Consiliul Concurenței, în urma analizei plângerii, consideră că, pe baza informațiilor pe care le are în posesie, nu sunt suficiente temeiuri pentru a justifica declanșarea unei investigații, va informa autorul plângerii despre intenția sa de a respinge plângerea, inclusiv despre motivele care stau la baza acestei intenții, și va stabili un termen rezonabil în cadrul căruia acesta să își prezinte punctul de vedere în scris în fața comisiei Consiliului Concurenței. Consiliul Concurenței poate admite ca reclamantul să își exprime punctul de vedere și verbal, în cazul în care acesta solicită în scris, în termenul menționat de Consiliu, ascultarea sa. Consiliul Concurenței nu este obligat să ia în considerare orice alte informații sau documente transmise ulterior expirării acestui termen de către reclamant, inclusiv în scris.

.....
 (12) În cazul în care reclamantul își exprimă punctul de vedere în termenul stabilit de Consiliul Concurenței, iar informațiile și documentele suplimentare furnizate nu duc la o evaluare diferită a plângerii, Consiliul Concurenței va respinge plângerea prin decizie. Respingerea plângerii se face, potrivit art. 7 din prezentul regulament, prin decizia comisiei Consiliului Concurenței. În situația în care cel puțin un membru al comisiei solicită motivat acest lucru, după ce autorului plângerii i s-a dat posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere în scris, propunerea direcției de resort se supune dezbaterii plenului Consiliului Concurenței, care va hotărî respingerea plângerii sau declanșarea unei investigații.”

8. La articolul 9, alineatele (5) și (6) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(5) Consiliul Concurenței poate solicita reclamanților, întreprinderilor sau asociațiilor de întreprinderi, autorităților și instituțiilor administrației publice centrale ori locale sau entităților către care acestea își delegă atribuțiile, care furnizează informații și documente în cadrul procedurii de analiză a plângerii, să identifice documentele sau părțile din anumite documente pe care aceștia le consideră a conține secrete de afaceri ori alte informații confidențiale aparținând lor și să identifice părțile față de care aceste documente să fie considerate confidențiale. Consiliul Concurenței poate stabili un termen în care reclamantul, întreprinderile sau asociațiile de întreprinderi și autoritățile, instituțiile administrației publice centrale ori locale sau entitățile către care acestea își delegă atribuțiile să detalieze solicitarea de protejare a confidențialității cu privire la fiecare document sau parte dintr-un document, să furnizeze Consiliului Concurenței o versiune neconfidențială a documentelor ori declarațiilor în care pasajele confidențiale au fost șterse și să furnizeze o descriere concisă a fiecărei piese ce conține o informație ștearsă.

(6) Dacă reclamantul, întreprinderile ori asociațiile de întreprinderi sau autoritățile, instituțiile administrației publice

centrale sau locale ori entitățile către care acestea își delegă atribuțiile nu se conformează cererii Consiliului Concurenței, documentele ori declarațiile în cauză sunt considerate a nu conține informații confidențiale.”

9. La articolul 10, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Acțiunile în despăgubire pot fi intentate atât de cei afectați direct de către un comportament anticoncurențial, cât și de persoanele afectate în mod indirect, de exemplu, de persoanele care cumpără bunuri și servicii de la cei afectați în mod direct. Acțiunea în justiție va putea fi intentată pentru consumatori și de către asociațiile de protecția consumatorilor legal înregistrate, precum și de către asociațiile profesionale sau patronale pentru membrii acestora afectați de o practică anticoncurențială, pe baza atribuțiilor acestora și a împuternicirilor primite în acest sens, după caz.”

10. La articolul 10, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (5), cu următorul cuprins:

„(5) Acțiunea în justiție poate fi intentată atât înainte, cât și după emiterea unei decizii de sancționare de către Consiliul Concurenței. Deciziile Consiliului Concurenței prin care sunt aplicate amenzi contravenționale, rămase definitive ori menținute, în tot sau în parte, printr-o hotărâre judecătorească, irevocabile, creează o prezumție privind existența faptului ilicit cauzator de prejudicii.”

11. În anexa la regulament, partea introductivă și paragraful 2 de la punctul I și paragrafele 3, 5 și 6 de la punctul II se modifică și vor avea următorul cuprins:

„I. Informații privind reclamantul și întreprinderea sau asociația de întreprinderi/autoritatea ori instituția administrației publice centrale sau locale ori entitățile (societăți comerciale, regii autonome etc.) către care acestea își delegă atribuțiile împotriva căreia se formulează plângerea

2. Identificați întreprinderea (întreprinderile) sau asociația de întreprinderi, autoritatea ori instituția administrației publice centrale sau locale ori entitățile către care aceasta își delegă

atribuțiile al cărei (căror) comportament constituie obiectul plângerii. În cazul întreprinderilor, furnizați toate informațiile disponibile dumneavoastră cu privire la grupul de întreprinderi din care aceasta (acestea) face (fac) parte și cu privire la domeniul de activitate al acesteia (acestora). Indicați poziția reclamantului față de întreprinderea sau asociația de întreprinderi pârâte (de exemplu, client, furnizor, concurent etc.).

3. Prezentați cât mai în detaliu faptele din care rezultă, în opinia dumneavoastră, că s-a săvârșit o încălcare a prevederilor art. 5, 6 sau 9 din lege și a prevederilor art. 101 sau 102 din TFUE, după caz. Indicați, în special, natura produselor (bunuri sau servicii) afectate de pretinsa încălcare și explicați, atunci când este necesar, relațiile comerciale privind aceste produse. Furnizați toate detaliile disponibile despre înțelegerile sau practicile întreprinderilor ori asociațiilor de întreprinderi/acțiunile sau inacțiunile autorităților și instituțiilor administrației publice centrale ori locale sau entităților către care acestea își delegă atribuțiile care constituie obiectul plângerii. Indicați, în măsura posibilului, cotele de piață estimative deținute de către întreprinderea/întreprinderile împotriva cărora este formulată plângerea.

5. Prezentați punctul dumneavoastră de vedere referitor la dimensiunea pieței geografice pe care a avut loc presupusa încălcare a legii și explicați, dacă nu reiese în mod evident, în ce măsură a fost afectată concurența.

6. Menționați dacă, din informațiile de care dispuneți, întreprinderea sau asociația de întreprinderi/autoritatea și instituția administrației publice centrale ori locale sau entitățile (societăți comerciale, regii autonome etc.) către care acestea își delegă atribuțiile împotriva căreia (căror) formulați plângerea are (au) cunoștință de intenția dumneavoastră de a vă adresa autorității de concurență în legătură cu faptele prezentate în plângere.”

Art. II. — Prezentul regulament intră în vigoare la data publicării lui în Monitorul Oficial al României, Partea I.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

